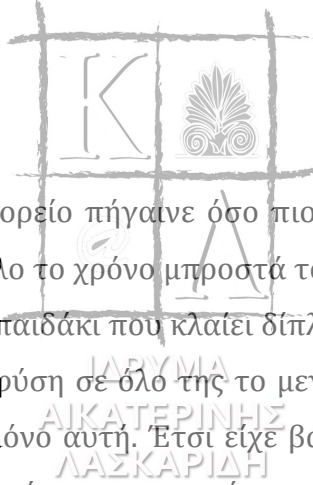

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΔΙΚΑΛΦΑ
9^ο ΛΥΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
Α' ΤΑΞΗ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ
ΤΙΤΛΟΣ: «ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ ΤΟΠΟΣ»

“Ευλογημένος τόπος” !... σκέφτηκε, καθώς το αεροπλάνο έκανε στροφή για να μπει στο αεροδρόμιο της Μυτιλήνης. Ήταν μια σκέψη που του ήρθε άξαφνα, χωρίς καν να το περιμένει, άλλωστε αυτός ο τόπος δεν υπήρξε ποτέ φιλόξενος για τον ίδιο. Αντιλήφθηκε, καθώς πετούσε πάνω από τα απόκρημνα βράχια της Λέσβου, ότι δεν είχε καμία δουλειά μέσα σε αυτό το αεροπλάνο που τον γύριζε πίσω. Μόλις το είχε μετανιώσει. Περισσότερο γιατί δεν συγκράτησε τον εαυτό του, να μην βγάλει εισιτήριο, δεν τον συγκράτησε ούτε καν όταν ετοιμαζόταν να φύγει. Και αυτό ίσως ήταν που δεν συγχωρούσε στον εαυτό του.

Το αεροπλάνο είχε μπει σε σωστή πορεία για να προσγειωθεί. Ο Χρήστος κοίταξε έξω. Μπορεί και να μην είχε δει πιο όμορφο θέαμα στην ζωή του... Ο ήλιος, κρυμμένος πίσω από τα σύννεφα, έπαιζε μαζί τους, έστελνε απαλές αχτίδες σαν σε όνειρο. Αυτό τον παρηγόρησε λίγο. Είχε διαλέξει την καλύτερη εποχή για να γυρίσει πίσω. Το φθινόπωρο ομόρφαινε στην Μυτιλήνη και την ομόρφαινε αντίστοιχα. Οι ορδές τουριστών είχαν φύγει, μόνο λίγοι υπήρχαν, για να θυμίζουν ίσως ότι η καλύτερη εποχή για ήρεμες διακοπές το φθινόπωρο. Η πόλη κουρασμένη από το τρελό ξεφάντωμα του καλοκαιριού έβρισκε την γαλήνη που της άρμοζε. Μόλις βγήκε από το αεροδρόμιο αναστέναξε. Είχε φτάσει και ο αέρας του έστειλε αναμνήσεις που ήθελε οπωσδήποτε να ξεχάσει. «Γιατί γύρισε;» αναρωτιόταν. Έδιωξε αυτές τις σκέψεις από το μυαλό του. Είχε πολύ δρόμο μπροστά του, για να αναρωτηθεί και να ψάξει απαντήσεις. Η μυστική φωνούλα τον έσπρωξε να πάρει το λεωφορείο. Το ταξί τρέχει και αφού είχε φτάσει μέχρι εδώ δεν έπρεπε να βιάζεται. Αργά και σταθερά θα πρέπει να κινείται. Αυτό που δεν σκέφτηκε ήταν πως στην πραγματικότητα ήθελε να θαυμάσει για άλλη μια φορά το τοπίο. Τόσα χρόνια είχε να το δει. Αλλά αυτές τις σκέψεις δεν τις μαρτύρησε ούτε καν στον εαυτό του.

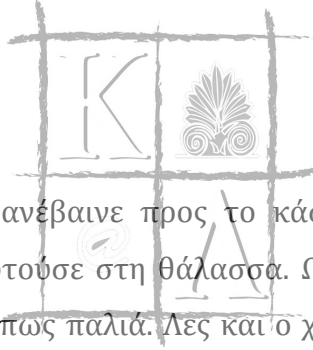
Καθώς το παλιό λεωφορείο πήγαινε όσο πιο γρήγορα του επέτρεπαν τα χρόνια του ο Χρήστος είχε όλο το χρόνο μπροστά του. Όταν θες να σκεφτείς δεν σε πειράζει τίποτα. Ούτε το παιδάκι που κλαίει δίπλα σου ούτε οι άνθρωποι που φωνάζουν ολόγυρα σου. Η φύση σε όλο της το μεγαλείο, σαν ξελογιάστρα που ήταν, ήθελε να θαυμάζουν μόνο αυτή. Έτσι είχε βάλει τα καλά της και μάγευε. Ελιές, πολλές ελιές φορτωμένες με καρπό περίμεναν υπομονετικά να τις ξαλαφρώσουν. Σκέφτηκε τα παιδικά του χρόνια. «Όχι», σχεδόν φώναξε, αυτά δεν ήθελε να τα θυμάται. Όχι τώρα τουλάχιστον.

Ποιους δαίμονες γύρισε να ξορκίσει; Οι λέξεις, οι σκέψεις, οι αναμνήσεις σαν χείμαρρος πια έφυγαν και άρχισαν να στροβιλίζονται στο μυαλό του. Δεν μπορούσε να το αποφύγει πια. Εκεί, σε ένα μικρό και παλιό λεωφορειακό, δεν μπορούσε να σταματήσει το μυαλό του. Πού έτρεχε, όλο και έτρεχε. Να προλάβει τι; Τι να προλάβει;

Είχε φτάσει πια. Ο Μόλυβος υψωμένος μπροστά του, απόρθητο φρούριο από τόσο δα τον έκανε να σηκώσει το βλέμμα και να θαυμάσει όχι μόνο το λόφο, έργο της φύσης, αλλά και το ανθρώπινο έργο. Την ανθρώπινη λαχτάρα να γαντζωθεί σε ένα μέρος. Πέτρινα σπίτια κυριολεκτικά κρεμόντουσαν από τα βράχια και το κάστρο πάνω, γεννημένο από τον πόλεμο, πρόσδιδε μια φυσική μεγαλειότητα. Χαμογέλασε αχνά και συνέχισε το δρόμο του.

Μέρες έκανε να αποφασίσει αν θα μείνει σε ξενοδοχείο. Τελικά αποφάσισε να πάει να μείνει στο πατρικό του σπίτι. Ευτυχώς που δεν είχε φύγει η θεία του η Αλκυόνη από το νησί και το σπίτι δεν ρήμαξε. Πριν φύγει είχε πάρει τηλέφωνο, για να δει αν θα είναι εκεί. Σπασμένη η φωνή της. Δεν είχε πουθενά αλλού να πάει. Ο άντρας της, ο θείος Περικλής τους είχε αφήσει χρόνους.

Η θεία Αλκυόνη ήταν το καμάρι της οικογένειας. Σίγουρα με τόση ομορφιά δεν της άξιζε τέτοια τύχη. Έπρεπε να ανοίξει τα φτερά της, αλλά σίγουρα η ζωή δεν τα φέρνει πάντα όπως πρέπει. Ερωτεύτηκε έναν στρατιωτικό και διάλεξε να μην φύγει ποτέ. Μπορεί και έτσι να έπρεπε να τα φέρει η ζωή. Επειδή ποτέ δεν είχε παιδιά η ίδια αφιέρωσε όλη της την αγάπη στο μοναχοπαιδί της αδελφής της, της Μαρίας. Τον έπαιζε στα γόνατά της σαν μωρό και του έδειχνε τα σύννεφα. Πριν χτυπήσει το κακό..., έδωσε αυτή τη σκέψη σαν ενοχλητική μύγα και συνέχισε τον δρόμο του.

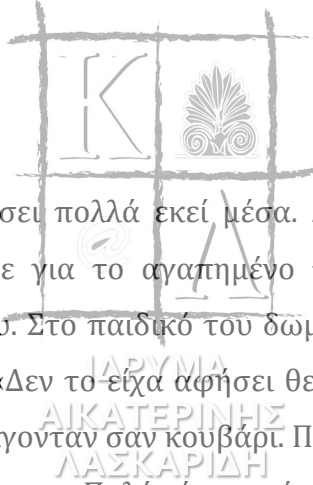

Ο ήλιος έδυε, καθώς ανέβαινε προς το κάστρο. Είχε γίνει μια μεγάλη χρυσαφένια μπάλα που βουτούσε στη θάλασσα. Ωραίο θέαμα πραγματικά. Το δρομάκι ήταν λιθόστρωτο όπως παλιά. Λες και ο χρόνος δεν είχε περάσει ποτέ από εκεί. Το κάστρο, ερείπια πια, που όμως δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα, φαινόταν καθαρά. Συνάντησε δύο παιδιά στο δρόμο που του θύμισαν εκείνον και την φίλη του την Γιασεμή· οι δυο τους ξημεροβραδιαζόντουσαν στα στενάκια που τα ήξεραν σαν την παλάμη τους. Είχε να την δει τόσα χρόνια, τουλάχιστον 30. Άραγε πώς να είναι τώρα; Την θυμάται μικρό κοριτσάκι με τις πλούσιες μπουκλίτσες της να παλαιώνουν το όμορφο άσπρο προσωπάκι της. Κι εκείνος μικρούλης με κοντό παντελονάκι την είχε κάνει πριγκίπισσά του, τίποτα και κανένας να μην την πειράξει. Παιδικοί έρωτες, σκέφτηκε και χαμογέλασε.

Η βαριά ξύλινη πόρτα με τα κάγκελα φάνηκε μπροστά του. Έφτασε λοιπόν στο σπίτι του που είχε να το δει σχεδόν 30 χρόνια. Χτύπησε και η θεία του με όλα τα 60 της χρόνια έτρεξε να τον προϋπαντήσει. Δεν ήταν γριά, όχι δεν ήταν, πιο πολύ ήταν κουρασμένη. Του χαμογέλασε γλυκά και ο Χρήστος διέκρινε την παλιά ομορφιά της πίσω από το κουρασμένο βλέμμα της. Δεν τον γνώρισε, όπως του είπε, είχε τόσο πολύ καιρό να τον δει. Χάρηκε που την είδε, το πρόσωπό της και τα χαρούμενα λόγια της άφησαν το μυαλό του να τρέξει αλλού, σε χρόνια ευτυχισμένα και γελαστά.

Ο μικρός κηπάκος ήταν περιποιημένος όπως πάντα. Το φθινόπωρο τον είχε ήδη στολίσει. Φύλλα σκορπισμένα παντού, από τον άνεμο, πράσινα και κίτρινα έστηναν το δικό τους πανηγύρι. Όσο και σχολαστική να ήταν η Αλκυόνη δεν μπορούσε να σταματήσει τα παιχνίδια του ανέμου με τη φύση. Όμως κάτι έλειπε. «Θεία που πήγε η μηλιά;» ρώτησε. Την θυμόταν αυτή τη μηλιά σαν να ήταν τώρα, πάντα την αγαπούσε και τη φρόντιζε. Κάθε χειμώνα τον χόρταινε με τους καρπούς της και τις μηλόπιτες που έφτιαχνε η μαμά του. «Είναι μια πικρή ιστορία παιδί μου. Δεν είναι κάτι φοβερό, αλλά δεν θέλω να το θυμάμαι». «Θα μου την πεις, θεία», αποκρίθηκε και μπήκε μέσα στο σπίτι του τρεμάμενος. Μπορεί να ήταν και φοβισμένος.

Το πατρικό του σπίτι δεν είχε αλλάξει καθόλου. Άλλωστε μια γυναίκα μόνη της τι να αλλάξει σε ένα σπίτι; Τι να χαρεί μέσα σε ένα παλιό σπίτι που τρίζει σαν να κλαίει για την χαμένη του νιότη. Σίγουρα εκείνος δεν θα άντεχε ούτε ένα

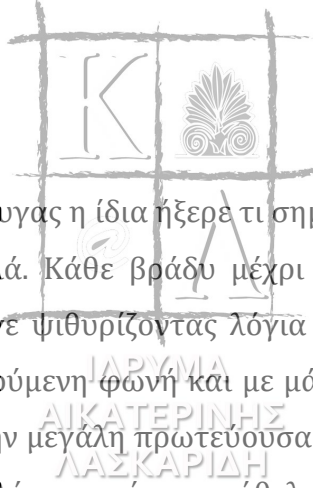

λεπτό μόνος και ας είχε ζήσει πολλά εκεί μέσα. Δεν ήθελε να ψάξει για την αγαπημένη του γωνιά, ούτε για το αγαπημένο του έπιπλο. Ήθελε να πάει κατευθείαν στο δωμάτιό του. Στο παιδικό του δωμάτιο, του είχε υποσχεθεί ότι ήταν όπως το είχε αφήσει. «Δεν το είχα αφήσει θεία, με είχαν πάρει με το ζόρι από εκεί». Οι αλήθειες ξετυλίγονταν σαν κουβάρι. Προφανώς είχε έρθει η ώρα να πάρουν την δικιά τους εκδίκηση. Πολύ είχαν μείνει κλεισμένες στο μπαουλάκι του μυαλού.

Δεν την άφησε να τον κεράσει τίποτα. Ανέβηκε κατευθείαν τη μικρή ξύλινη σκάλα και άνοιξε την πόρτα με μια ανάσα. Όλα ήταν εντάξει, το κρεβάτι του στρωμένο με το πάπλωμα με τα τρίγωνα, η μπάλα του δίπλα και το μαθητικό του βιβλίο αφημένο στο πάτωμα ανοιχτό ακόμα σε μια σελίδα που περίμενε να διαβαστεί. «Ωστε όλα ήταν ένα κακό όνειρο», σκέφτηκε. «Ποτέ δεν έφυγα από δω» και το μικρό αγοράκι με το κοντό παντελονάκι έπιασε την μπάλα στα χέρια του και την στριφογύρισε. Ξάπλωσε στο κρεβάτι του και μύρισε το χώρο. Σαν αποκοιμήθηκε ήρθαν όλα πάλι στο νου σαν σε όνειρο. Κακό όνειρο, μνησικάκο.

Πρώτη στο όνειρο του τον επισκέφτηκε η μητέρα του. Με δακρυσμένα μάτια χωρίς ίχνος κουράγιου του ετοίμαζε τα πράγματά του. «Όχι. Όχι αυτή τη νύχτα.» βόγκηξε μέσα από τα δόντια του. Αλλά ήταν αργά πια να σταματήσει, πολύ αργά. Το όνειρο συνεχίστηκε, αλλά αμφέβαλλε πολύ αν ήταν στην πραγματικότητα όνειρο. Ήταν μια αλήθεια τόσο σκληρή που τον πόναγε ακόμα. Μετά από 34 χρόνια τον βασάνιζε ακόμα.

Ο πατέρας του ήταν ήδη στο κρεβάτι άρρωστος. Λες και είχε περάσει μια ζωή μέσα σε μία ώρα από το πρόσωπο του. Δε θυμάται ποια αρρώστια ήταν και πόσοι είχαν ήδη πεθάνει από αυτή. Ήταν λεπτομέρειες που ξεχνιούνται, που πιέζονται να ξεχαστούν, γιατί πονάνε. Ήταν πάντως πολλοί, πάρα πολλοί. Οι γέροι δεν άντεχαν και πέθαιναν, πριν καν εμφανιστούν τα συμπτώματα. Ο πατέρας είχε κολλήσει από τον αδελφό του και οι δύο πάλευαν. Η μητέρα φροντίζοντας τους αρρώστους είχε κολλήσει κι εκείνη. Ήταν καλή γυναίκα, όλους ήθελε να τους φροντίζει. Λίγες φορές σκεφτόταν τον εαυτό της. Το μοναχοπαιδί της ήθελε να το προστατέψει. Δεκατεσσάρων χρόνων παιδί, ήθελε να ζήσει, να χαρεί τη ζωούλα του. Και σαν δεν είχε άλλη λύση τον φόρτωσε σε έναν καλό φίλο που πήγαινε Αθήνα.

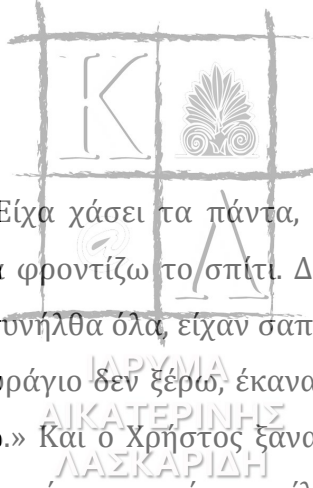
Μικρασιάτισσα πρόσφυγας η ίδια ήξερε τι σημαίνει ξενιτιά και ήθελε να το φέρει στον γιόκα της απαλά. Κάθε βράδυ μέχρι να φύγει τον έπαιρνε στην αγκαλιά της και τον έσφιγγε ψιθυρίζοντας λόγια αγάπης, για να μερέψει τον πόνο του. Του έλεγε με χαρούμενη φωνή και με μάτια κλαμμένα ότι ολόκληρος άντρας θα τα καταφέρει στην μεγάλη πρωτεύουσα και ότι βασιζόταν πάνω του. Κι εκείνος την αγαπούσε πολύ τη μητέρα και ήθελε να είναι περήφανη γι'αυτόν. Ήξερε ότι τον έδιωχναν, αλλά δεν ήξερε πότε. Ήξερε ότι τον έστελναν μακριά, αλλά δεν καταλάβαινε γιατί.

Έβαλε τον εαυτό του να ξυπνήσει με το ζόρι. Δεν άντεχε άλλο τις αναμνήσεις. Πλύθηκε ίσα ίσα, για να ανοίξει τα μάτια του και κατέβηκε κάτω, για να χαιρετήσει επιτέλους τη θεία του που διακριτική όπως πάντα τον είχε αφήσει μόνο του να χωνέψει καλά που ήταν. Ένας δυνατός καφές του χρειαζόταν και μια... μηλόπιττα. Ήταν εκεί στο τραπέζι καυτή και δεν μπορούσε να της αντισταθεί. Αμέσως βρήκε το κέφι του έτρεξε να την δοκιμάσει. Η θεία Αλκυόνη χαμογέλασε, το ήξερε το ανιψάκι της καλά. Ήξερε ότι ήταν ακόμα ένα μικρό παιδί, για αυτό άλλωστε γύρισε πίσω. Ένα αγοράκι που χτύπαγε παλαμάκια μπροστά σε μια μηλόπιττα. Ήταν πάλι σχεδόν ευτυχισμένος και χαρούμενος.

Το βράδυ τον βρήκε στην παραλία. Καθισμένος σε μια πέτρα σκεφτόταν. Σκεφτόταν τα μπάνια του σε αυτή τη θάλασσα. Σκεφτόταν τη Γιασεμή, έπρεπε σίγουρα να ρωτήσει τη θεία του πού είναι. Δεν θα άντεχε να ακούσει ότι δεν είναι εκεί ή ότι έχει παντρευτεί, φοβόταν να ρωτήσει, αλλά θα το έκανε. Έκανε να γυρίσει σπίτι, η θεία θα ανησυχούσε.

Ανεβαίνοντας το δρομάκι προς το κάστρο θυμήθηκε με πόση γρηγοράδα ανέβαινε αυτό το δρομάκι μικρός χωρίς ούτε καν ένα λαχάνιασμα. Τώρα αγκομαχούσε μέχρι να φτάσει στο σπίτι του. «Περνάνε τα χρόνια και ούτε καν που το καταλαβαίνουμε», είπε φωναχτά τη σκέψη του. «Τί μουρμουρίζεις πάλι;» του πέταξε η θεία, καθώς του άνοιγε την πόρτα της αυλής. Τη αγκάλιασε και την φίλησε. Είχε βρει ξανά τον εαυτό του. Την ρώτησε για τη μηλιά, γιατί το είχε απορία. «Μα σίγουρα θες να ακούσεις αυτήν την ιστορία; Δεν θέλω να σου πικραίνω τη καρδιά.» Μα όχι, ήθελε.

«Δύο μήνες αφότου έφυγες, πέθανε ο Περικλής. Ακόμα δεν είχαμε προλάβει να ζήσουμε τίποτα και ερωτευμένη καθώς ήμουν τα έβαψα μαύρα. Και μαζί με

μένα ρήμαξε και το σπίτι. Είχα χάσει τα πάντα, τα αδέρφια μου, εσένα, τον άντρα μου. Ποσώς ήθελα να φροντίζω το σπίτι. Δεν με ένοιζε καν. Η ίδια είχα γίνει ένα ερείπιο. Όταν πια συνήλθα όλα, είχαν σαπίσει. Έτσι ξαναρχίζοντας από την αρχή, πού βρήκα το κουράγιο δεν ξέρω, έκανα τον κήπο όπως τον βλέπεις τώρα. Αυτά είχα να σου πω.» Και ο Χρήστος ξαναθυμήθηκε την μοναδική της ικανότητα να μιλάει και να κρέμεσαι από τα χείλη της. Να μιλάει και να μην μπορείς να ξεκολλήσεις τα μάτια σου από πάνω της.

Έτσι άρχισε να μιλάει για την Γιασεμή. «Αναρωτιόμουν πότε θα την γυρέψεις, είπε η θεία, αν και το μυαλό σου ξέρει πόσο λαχταράς να ακούσεις και να μάθεις για αυτήν. Λοιπόν, ανιψιέ μου, η Γιασεμή είναι μια χαρά και σε χαιρετάει. Όταν έλειπες πήγα και της είπα ότι ήρθες.» Ο Χρήστος θύμωσε τότε. Αναρωτήθηκε ποιος της έδωσε το δικαίωμα να ανακατεύεται αλλά δεν μπορούσε να της κρατήσει κακία γιατί σίγουρα το έκανε για καλό. Αν είναι η Γιασεμή καλά ήθελε να μάθει, τίποτα άλλο. «Πες μου για τη ζωή της» παρακάλεσε. «Θα σου πω μόνο τα βασικά, γιατί καλύτερα θα είναι να στα πει η ίδια. Σήμερα σε περιμένει στο σπίτι της. Εκεί που έμενε πάντα, θα είναι εκεί και το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να τρέξεις κοντά της. Λοιπόν, η Γιασεμή παντρεύτηκε, όχι μην κατσουφιάζεις, και χώρισε μετά από λίγο καιρό. Τώρα μένει στο πατρικό της μόνη. Άντε πήγαινε...» Γεμάτος λαχτάρα σηκώθηκε και σε πέντε λεπτά ήταν εκεί.

Αντιθέτως εδώ είχαν αλλάξει πολλά πράγματα. Γυναίκα του καιρού της, δεν ήταν παλιομοδίτικη και είχε αλλάξει το σπίτι της. Είχε γίνει πιο μοντέρνο, πιο γυναικείο. Ο κήπος ήταν έτοιμος να καλωσορίσει τον χειμώνα. Χτύπησε το κουδούνι και η καρδιά του έχασε ένα κτύπο μόλις το πόμολο γύρισε. Ήταν εκεί μπροστά του, η πριγκίπισσά του, με μπουκλες και μπουκλάκια να στεφανώνουν το πρόσωπό της. Ακόμα και τα 44 χρόνια που είχαν περάσει από πάνω της δεν ήταν ικανά να σβήσουν την λάμψη του προσώπου της. Ήταν μια γυναίκα που ήξερε να ζει το σήμερα και το έδειχνε. Τα ρούχα της είχαν άλλον αέρα, μοντέρνα και σε έντονα χρώματα. Μια τέτοια παρουσία ασφυκτιούσε σε ένα νησί ακόμα και αν αυτό ήταν μεγάλο. Τον χαιρέτησε αγκαλιάζοντάς τον και τον πέρασε μέσα. Το σπίτι δεν έδειχνε με τίποτα όπως κάποτε.

Ήταν όμορφη λες και, σαν μάγισσα που ήταν τα χρόνια ούτε καν την άγγιξαν. Πέρασαν από πάνω της, δίχως να την πειράξουν. Είχε τόσο καιρό να την

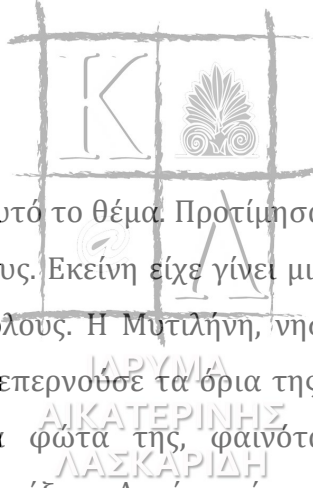

δει, δεν μιλούσαν, μόνο κοιταζόντουσαν, για να αναπληρώσουν όσα βλέμματα είχαν χάσει. Και με ένα στόμα: «Μου έλειψες». Πώς να κρύψουν την λαχτάρα τους; Έγιναν παιδιά, δύο μικροί φίλοι, όπως πάντα. Και θυμήθηκαν...

Η Γιασεμή ήταν κι εκείνη γερή σαν κι αυτόν. Τους έστελναν ώρες ολόκληρες για θελήματα, για να μην βλέπουν το κακό που τους είχε χτυπήσει άξαφνα. Κι εκείνοι χαρούμενοι και ελεύθεροι χαιρόντουσαν τον χειμώνα που ερχόταν στο νησί τους και σχεδίαζαν τα χριστουγεννιάτικα τους δώρα.

Άλλοτε πιασμένοι από το χέρι κατέβαιναν σοβαρά σοβαρά το καλντερίμι κουβεντιάζοντας για το σχολείο που είχε και τους παίδευε μετά από ένα διασκεδαστικό καλοκαίρι. Πρώτη Γυμνασίου πια, ένιωθαν μεγάλοι, για να τρέχουν από δω και από κει. Άσχετα που το καλοκαίρι έπαιζαν σαν μικρά παιδάκια. Ώρες ώρες τους έπιαναν και τα τρελά τους και έτρεχαν μέχρι το κάστρο έτσι για να κοροϊδέψουν λίγο το τσουχτερό κρύο και τον άνεμο. Μετά κατακόκκινοι και λαχανιασμένοι καθόντουσαν στις κρύες πέτρες και γελούσαν ασταμάτητα. Το αγαπημένο τους ήταν να πηγαίνουν στο ζεστό σπίτι της θείας Αλκυόνης και να κάθονται μπροστά στο τζάκι και να παίζουν μαζί της. Αν ήξεραν, άραγε, τι να κουβέντιαζαν; Ο Χρήστος είναι σίγουρος ότι πάλι τα ίδια θα έκαναν. Παιδιά ήταν. Τα παιδιά δεν έχουν την αίσθηση του κινδύνου. Και τότε που έμαθε ότι θα φύγει για πάντα...

Μέχρι τότε δεν είχε φύγει ποτέ από κοντά της. Άντε, τότε που είχαν πάει εκδρομή στο Σίγρι και στο απολιθωμένο δάσος και εκείνη δεν είχε έρθει, γιατί είχε πυρετό. Βέβαια του κράταγε μούτρα για μια ολόκληρη εβδομάδα. Ακόμα και κάθε καλοκαίρι που πήγαιναν στο πανηγύρι της Παναγιάς στην Πέτρα εκείνη ήταν μαζί τους. Άλλωστε πώς μπορείς να χαρείς ένα πανηγύρι, αν δεν είναι μαζί σου ο καλύτερός σου φίλος. Το καλοκαίρι, πριν τότε, της είχε αγοράσει ένα δαχτυλιδάκι με μια κατακόκκινη πετρούλα. Καιρό έκρυβε τις οικονομίες του για τούτο το δωράκι και είχε τόσο ενθουσιαστεί εκείνη που άξιζε τον κόπο. Όταν το έμαθαν λοιπόν δεν τον πίστεψαν. Τα πιο σοβαρά πράγματα δεν τα πιστεύεις παρά μόνο όταν γίνουν. Και το πίστεψαν μόνο, όταν η Γιασεμή με δακρυσμένα μάτια του κούναγε το χέρι καθώς εκείνος ανέβαινε τα σκαλιά του πλοίου. Ίσως εκείνη τη στιγμή ευχόταν να ήταν όλα ένα όνειρο. Ποιο ανθρώπινο μυαλό μπορούσε να βαστήξει τέτοια σκέψη; Ποιος νους μπορούσε άραγε να σβήσει πίσω του όλες τις αναμνήσεις;

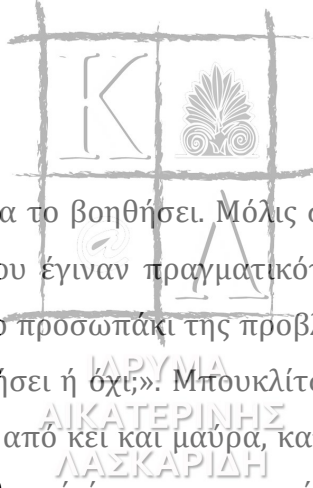

Δεν μίλησαν άλλο γι' αυτό το θέμα. Προτίμησαν, για την ώρα τουλάχιστον, να μιλήσουν για τις ζωές τους. Εκείνη είχε γίνει μια δικηγόρος, δυναμική όπως πάντα ήταν θαυμαστή σε όλους. Η Μυτιλήνη, νησί μεγάλο, της πρόσφερε τα πάντα αλλά το όνειρό της ξεπερνούσε τα όρια της θάλασσας, που κύκλωνε το νησί. Η Αθήνα, μέσα στα φώτα της, φαινόταν δελεαστική. Ο Χρήστος αναρωτήθηκε πόσο καλά την ήξερε. Αυτό το είχε μαντέψει πριν καν του το πει. Δεν της το είπε, δεν χρειαζόταν άλλωστε. Εκείνος αρχιτέκτονας είχε γίνει. Εδώ της ξέφυγε ένα γέλακι που κάθε άλλο παρά ειρωνικό έμοιζε. «Τί άλλο θα μπορούσες να γίνεις;» του είπε, καθώς χτυπούσε παλαμάκια σαν να πανηγύριζε. «Εδώ γεννήθηκες, εδώ έζησες», συνέχισε. «Όχι και για πολύ, Γιασεμή» της αντιγύρισε στεναχωρημένος.

Πραγματικά ήταν γραφτό του να γίνει αρχιτέκτονας. Όπου και να γύριζες στη Μυτιλήνη έβλεπες όμορφα σπίτια. Και όχι μοντέρνα σπίτια, κλασσικά, παλιά. Σπίτια που πρόσδιδαν έναν πλούτο όμορφο. Πολλές φορές έπαιρνε το μονοπάτι προς τα κάτω και συναντούσε το σπίτι των ονείρων του. Δεν ήταν φτωχοί, αλλά δεν μπορούσαν να έχουν ένα σπίτι δίπατο με μεγάλη αυλή, όπως οι περισσότεροι στην κάτω χώρα. Και αυτό το σπίτι του χάρισε την πριγκίπισσά του.

Αυτό το σπίτι το είχε συναντήσει εντελώς τυχαία. Δηλαδή έτσι έλεγε στους άλλους, γιατί δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι καθώς πήγαινε βόλτα είχε χαθεί στα στενά που οδηγούσαν στο κάστρο. Και όταν μεγαλόπρεπο είχε ξεπροβάλει στα μάτια του, έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Δεν είχε ξαναδεί τέτοιο σπίτι, το όνομα πύργος του ταίριαζε καλύτερα, και μπροστά στα παιδικά του μάτια έμοιαζε οπτασία. Όλο από γκρίζα πέτρα και παράθυρα κόκκινα, που κάθε Κυριακή είχαν απλωμένα κάτασπρα σεντόνια και μοσχοβόλαγε όλη η γειτονιά πάστρα. Πήγαινε από εκεί, δήθεν τυχαία, σχεδόν κάθε μέρα, με σκοπό να μπορέσει να μπει μέσα. Με την φαντασία του έβλεπε παντού ξύλο και ασημικά που γυάλιζαν στο φως. Και μια φιδογυριστή σκάλα που οδηγούσε στον πάνω όροφο, σε έναν άλλο κόσμο που ξεπερνούσε τα σύνορα του ονείρου. Και μετά από αυτές τις σκέψεις αποκοιμιόταν.

Όσπου μια μέρα έγινε το θαύμα. Ένα μικρό κοριτσάκι, στην ηλικία του, κατέβαινε τις σκάλες με μια σάκα στον ώμο του που ήταν ολοφάνερο πως δεν μπορούσε να σηκώσει αλλά τουλάχιστον προσπαθούσε. Δεν έχασε ούτε ένα

λεπτό και πήγε κοντά του να το βοηθήσει. Μόλις σήκωσε τα μάτια του, γαι να την αντικρίσει τα όνειρά του έγιναν πραγματικότητα. Μια μικρή νεραϊδούλα στεκόταν μπροστά του με το προσωπάκι της προβληματισμένο σε μια έκφραση «να τον αφήσω να με βοηθήσει ή όχι;». Μπουκλίτσες στο χρώμα της σκουριάς πεταγόντουσαν από δω και από κει και μαύρα, κατάμαυρα μάτια τον κοίταζαν με δυσπιστία. Στο επόμενο λεπτό όμως η αυστηρή έκφραση έσπασε κάτω από ένα χαμόγελο και του μίλησε. «Γεια σου. Με λένε Γιασεμή και πάω Δευτέρα δημοτικού» και του έδωσε το χεράκι της. Έμεινε να την κοιτάζει, αλλά στο τέλος βρήκε την αυτοκυριαρχία του και έκανε το μόνο που θεωρούσε φυσιολογικό εκείνη τη στιγμή. Της πήρε από τα χέρια την σάκα, κατέβηκε γρήγορα τα σκαλιά και όταν έφτασε στην εξώπορτα της χαμογέλασε. Να τον θαυμάσει ήθελε. Να δει ότι έχει πολλή δύναμη. Ότι θα μπορούσε να την προστατέψει. «Έλα!» της φώναξε και δεν ήταν ακριβώς σίγουρος για τη χροιά της φωνής του. Περπάτησαν όλο το καλντερίμι μέχρι κάτω, για να φτάσουν στο σχολείο της Γιασεμή που σίγουρα ταίριαζε σε ένα κοριτσάκι σαν εκείνο που είχε δίπλα του. Ψηλό, πέτρινο με μεγάλη αυλή, καμιά σχέση με το δικό του μικρό και ασήμαντο σχολειάκι.

Από κείνη τη μέρα έγιναν αχώριστοι. Κάθε πρωί ερχόταν να την πάρει από το σχολείο με κίνδυνο να αργήσει στο μάθημα και με αποτέλεσμα πολλές φορές να το έχει κάνει. Το ίδιο έκανε και κάθε απόγευμα που σχόλαγε εκείνη. Σε αυτό δεν είχε κανένα πρόβλημα, γιατί εκείνος το μεσημέρι τελείωνε. Η Γιασεμή έκανε χειροτεχνία που τότε δεν ήταν και πολύ σίγουρος τι ήταν. Του είχε υποσχεθεί ότι, όταν θα πάνε γυμνάσιο, θα είναι στο ίδιο σχολείο και εκείνη θα έρχεται να τον παίρνει. Αυτή η υπόσχεση δεν κράτησε για πολύ. Μετά από εκείνη τη νύχτα όλα έγιναν κομμάτια.

Τελείωσε εκεί τις διηγήσεις του, γιατί προσπαθούσε να σβήσει τα μετά. «Μην συννεφιάζεις» η φωνή της τον έφερνε στην πραγματικότητα. Γλυκιά και τρυφερή όπως πάντα του γαλήνεψε την ψυχή. «Κοίτα τι έχω» του φώναξε, αφού είχε ήδη σηκωθεί και άνοιγε ένα φθαρμένο βελούδινο κουτάκι. Ένα μικρό δαχτυλιδάκι – το ασήμι είχε μαυρίσει – με μια κόκκινη αστραφτερή πετρούλα στεκόταν εκεί. Το είχε κρατήσει λοιπόν... «Μην ρωτήσεις γιατί δεν το φοράω, δεν μου κάνει πια, αλλά το φύλαξα γι'αυτή ακριβώς την στιγμή. Αν και δεν πίστεψα ποτέ ότι θα γυρίσεις ποτέ πίσω Χρήστο». Και σειρά πήραν οι δικές της

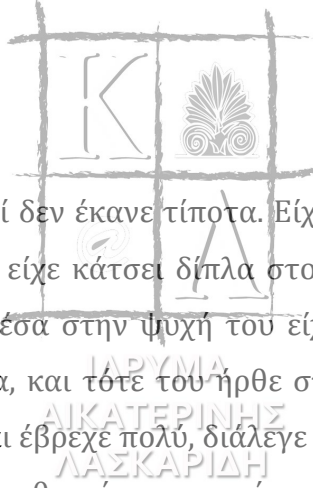

αναμνήσεις από τα μάτια ενός κοριτσιού 14 χρονών που έβλεπε γύρω της τον κόσμο να καταστρέφεται...

«Θυμάσαι εκείνο το φθινόπωρο, Χρήστο; Εγώ πάντως πεντακάθαρα και πιο πολύ τον χειμώνα που ακολούθησε. Τότε που είχε αρρωστήσει όλος ο κόσμος και πέθαινε ο ένας μετά τον άλλον, δεν πίστεψα ποτέ ότι κινδυνεύουμε. Η μητέρα με είχε καθυσυχάσει πολύ πριν ότι τα παιδιά δεν κινδυνεύουν. Θυμάσαι που στην αρχή η μαμά μου δεν σε συμπαθούσε, τότε που σε είχε πιάσει ένα πρωί έξω από την πόρτα να περιμένεις και σε είχε διώξει. Τότε δεν μου μιλούσε για 2 ολόκληρες μέρες, μου είπε ότι της έφερνα πονοκέφαλο. Αλλά αφού έβλεπε ότι δεν συγκινήθηκα και ότι ερχόσυνα έτσι κι αλλιώς, το πήρε απόφαση ότι η κόρη της έκανε παρέα με έναν αλήτη, όπως σε έλεγε» είπε η Γιασεμή και γέλασε. «Πού είχα μείνει; Α, ναι! Γυρνάγαμε στους δρόμους μόνοι αψηφώντας τελείως το κρύο, τρέχοντας, γελώντας. Όταν έμαθα ότι θα φύγεις, γκρεμίστηκε ένα τείχος μπροστά μου. Δεν μπορούσα να το πιστέψω και προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου ότι όλα θα περάσουν και θα ξαναγυρίσεις πίσω το καλοκαίρι και θα μου μαζεύεις βότσαλα για την συλλογή μου. Γύρναγα το πρόσωπό μου αλλού, όταν άκουγα τη μαμά σου να λέει ότι θα είσαι μακριά για πάντα.

«Η μαμά σου πάντα υπήρξε καλή με μένα. Μαζί της έβρισκα την αγάπη που δεν μου είχε δώσει η δικιά μου λόγω...ημικρανίας. Όταν ερχόμουν σπίτι σας το ένιωθα πολύ ζεστό και φιλόξενο. Και επειδή εσύ δεν έτρωγες, με μπούκωνε εμένα. Το χειμώνα κάστανα και ότι φαγητό κυκλοφορούσε ψημένο και ζεστό και το καλοκαίρι σταφυλάκι. Και η θεία Αλκυόνη μηλόπιτα κατευθείαν από το φούρνο. Κι εσύ γελούσες που με έβλεπες με φουσκωμένα μάγουλα και το ξέρω, χαιρόσουν που ήμουν δίπλα σου. Ήσουν ο πρώτος παιδικός μου έρωτας εξάλλου» κι εκεί σταμάτησε να μιλάει. Δεν είχε τίποτα άλλο να πει, είχε κουραστεί.

Την κάλεσε το βράδυ για φαγητό σε μια ταβερνούλα ακριβώς απέναντι από το κάστρο. Της είπε να βάλει τα καλά της και κατά τις 7 να έρθει να τον πάρει. Του το χρωστούσε άλλωστε. Εκείνος γύρισε σπίτι του που τον περίμενε η θεία με ψητό του φούρνου και κρασί. Και η Γιασεμή με ένα ποτήρι κόκκινο κρασί άνοιξε το παιδικό της ημερολόγιο με τα μικρά κουτσουρεμένα γραμματάκια. Και κάτι έπεσε πάνω του και το μούσκεψε. Ένα δάκρυ ίσως...

Ο Χρήστος όλο το πρωί δεν έκανε τίποτα. Είχε πιάσει μια βροχή, η πρώτη βροχή του φθινοπώρου και είχε κάτσει δίπλα στο τζάμι και κοιτούσε χοντρές στάλες να πέφτουν. Αλλά μέσα στην ψυχή του είχε ένα ουράνιο τόξο, σημάδι γαλήνης μετά τη φουρτούνα, και τότε του ήρθε στο μυαλό ένα παιχνίδι. Όταν καθόταν μικρός σπίτι του και έβρεχε πολύ, διάλεγε δύο στάλες στο μεγάλο τζάμι του σαλονιού και έβλεπε ποια θα πέσει πιο γρήγορα αυτή τη στάλα την έφερνε μέσα στο σπίτι με την πρόφαση ότι πρέπει να ζεσταθεί. Και η μητέρα γελούσε, δεν ήταν λίγες οι φορές που έπαιζε μαζί του, πιο πολύ για να μην νιώθει μοναξιά ο ίδιος. Η μαμά του, η αγαπημένη του μαμά, ήταν καλή σαν το φρέσκο ζεστό ψωμί και, όταν τον έπαιρνε στην αγκαλιά της ξεχνούσε τα πάντα. Ήταν ζεστή και πάντα μύριζε και κάτι διαφορετικό. Κάστανα, χωριάτικο ψωμί, κάτι πάντως. Το αγαπημένο του ήταν το πράσινο σαπούνι. Όλα του τα ρούχα μύριζαν πράσινο σαπούνι που το έφερνε με το κομμάτι ο πατέρας από την Τουρκία. Με μια πλάκα πέρναγαν μια εβδομάδα.

Τώρα το σπίτι μύριζε το κατσικάκι που ετοιμάζε η θεία, οικείες μυρουδιές, και τα σεντόνια τριαντάφυλλο. Όπως πάντα άλλωστε και το δικό της πατρικό έτσι μύριζε. Έπαιρνε μια πλάκα σαπούνι από μια γερόντισσα τριαντάφυλλο. Την φώναξε: «Θεία, ακόμα χρησιμοποιείς τριαντάφυλλο σαπούνι; Πού το βρήκες;». Και του εξήγησε: «Συσκευασμένο είναι, αγόρι μου, που να βρεις τώρα τέτοιο σαπούνι; Δύσκολο, τρομερά δύσκολο. Βρήκα κάποιον που έχει την ίδια μυρωδιά αλλά δεν του μοιάζει ούτε στο δαχτυλάκι στο πλύσιμο. Αλλά τόσα χρόνια το έχω συνηθίσει.» Φάγανε και αφού είχε σταματήσει η βροχή, πήγε μια βόλτα στην Πέτρα.

Το χώμα που υπήρχε άλλοτε, τώρα είχε γίνει ένας δρομάκος ίσα ίσα για ένα αυτοκίνητο και στα δεξιά ένα σκαλάκι και από κάτω αμμουδιά. Και η θάλασσα, πεντακάθαρη όπως πάντα. Λίγοι, πολλοί λίγοι τουρίστες κυκλοφορούσαν στο δρόμο και άλλοι τόσοι ανέβαιναν το λοφάκι, γαι να πάνε στο εκκλησάκι της Παναγιάς. «Πριν από ένα σχεδόν μήνα γινόταν χαμός, ούτε καν μπορούσες να περπατήσεις» του είπε ένας γεράκος που τον είδε να είναι στη μέση του δρόμου και να κοιτάει απέναντι. Του χαμογέλασε και συνέχισε το δρόμο του μουρμουρίζοντας, ποιος ήξερε τι. Ανέβηκε στην Παναγιά να ανάψει ένα κεράκι σαν τότε που ο πατέρας τον ανέβαζε στους ώμους του για να μπορέσει. Και μετά

του έπαιρνε παγωτό από το καλύτερο ζαχαροπλαστείο της πόλης. Άντε και κάνα παιχνιδάκι στο πανηγύρι, όποτε μπορούσε.

Είχε έρθει η ώρα να πάει να ετοιμαστεί για το ραντεβού του με τη Γιασεμή. Χαμογέλασε στη σκέψη του ραντεβού. Ποτέ δεν είχαν, στο παρελθόν, δώσει ραντεβού γιατί πρώτον ήταν συνέχεια μαζί και δεύτερον, γιατί είχαν καθορισμένες ώρες. Αλλά να που είχε έρθει και αυτή η ώρα. Ετοιμάστηκε, στολίστηκε και μόλις βγήκε από το δωμάτιό του και τον είδε η θεία, τον έφτυσε. «Πάντα όμορφος ήσουν, αγόρι μου» του είπε και τον άφησε να φύγει. Είχε διαλέξει κάτι ουδέτερο χρωματικά. Μαύρο με γκριζο, τα έντονα χρώματα δεν του πήγαιναν στην ηλικία του. Και ούτε τα ήθελε. Αλλά εκείνη... Εκείνη είχε βάλει ένα όμορφο άσπρο φόρεμα και μικρά μαργαριτάρια έλαμπαν στα αφτιά της. Όπως και τα μάτια της. Διακριτικά βαμμένη του χαμογέλασε. Ήξερε ότι του άρεσε, το έβλεπε στα μάτια του. «Ελπίζω η πριγκίπισσά σου να είναι όμορφη σήμερα» του μίλησε. Το μόνο που έκανε ήταν να την αγκαλιάσει, να την πιάσει από το χέρι και να χαμηλώσει το βλέμμα. «Μα για να δω, του είπε, του σήκωσε ψηλά το πρόσωπο. Εσύ κοκκίνησες. Χαίρομαι που σου αρέσω.»

Κάθισαν σε ένα τραπέζι και γευμάτισαν σε ένα όμορφο κλίμα με ζεστά λόγια. Και η νεράιδα του έκανε το θαύμα της. Ο Χρήστος τα ξέχασε όλα. Δεν υπήρχε πια παρελθόν, μόνο το τώρα. Μιλούσαν εγκάρδια, για τις δουλειές τους. Ο Χρήστος γελούσε και απορούσε ο ίδιος με τον ήχο του γέλιου του. Σαν να είχε να τον ακούσει χρόνια. Αλλά ήταν μια πολύ μικρή λεπτομέρεια. Όταν τελείωσαν, την πήγε σπίτι της, αλλά δεν μπήκε μέσα. Πρώτα ήθελε να βάλει τις σκέψεις του σε μια τάξη. Προτού κάνει καμιά ανοησία.

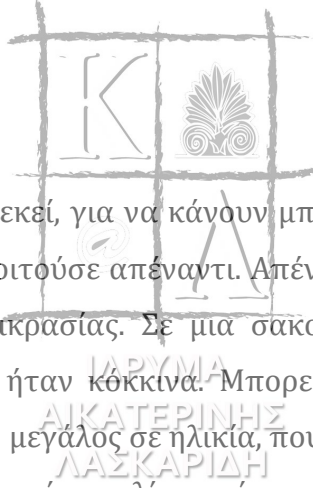
Το σπίτι του, περασμένα μεσάνυχτα, ήταν σιωπηλό. Καλύτερα που δεν τον περίμενε η θεία του γιατί δεν ήταν σε θέση να κάτσει να μιλήσει. Ήθελε καταρχήν μια κουβέντα με τον εαυτό του. Ξάπλωσε όπως ήταν, με τα ρούχα, και έκλεισε τα μάτια. Αλλά απότομα τα ξανάνοιξε, να βλέπει το χώρο γύρω του. Δεν μπορούσε να ονειρευτεί με τα μάτια κλειστά, αυτό το ήξερε, ούτε να σκεφτεί. Κοίταξε το παράθυρο απέναντι του που έτριζε ελαφρά σε κάθε πισωγύρισμα του ανέμου. Έξω είχε πιάσει κρύο και κάπου εκεί μακριά άκουγε νοερά τα αγριεμένα κύματα της θάλασσας να σπάνε στα βράχια. Το φεγγάρι ήταν δαγκωμένο από την μια πλευρά. Ο Χρήστος σκεφτόταν τη Γιασεμή. «Όμορφη, πολύ όμορφη.» μουρμούρισε. Και καμάρωνε που ήταν εκείνη δίπλα του. Την είχε

πίσω ξανά, εκεί που νόμιζε ότι δεν θα την ξανάβλεπε. Έρωτας. Όχι, δεν θα μπορούσε να πει ότι αυτό που ένιωθε εκείνη τη στιγμή ήταν έρωτας, αλλά θα μπορούσε κάλλιστα να γίνει. Και αυτό θα τον έκανε να μείνει για πάντα σε κείνο το νησί. Και αποκοιμήθηκε με κείνη τη σκέψη.

Το επόμενο πρωί ένας θρασύτατος ήλιος που έμπαινε από το παράθυρο τον ξύπνησε. Η μέρα είχε ξημερώσει ζεστή. Η θεία είχε ανοίξει όλα τα παράθυρα του σπιτιού για να χορτάσει ήλιο και είχε καθίσει αναπαυτικά ρεμβάζοντας. «Όμορφη μέρα» αναφώνησαν και οι δυο. Δεν τον ρώτησε πώς τα είχε περάσει την προηγούμενη βραδιά, γιατί ήταν έτσι κι αλλιώς σίγουρη. Του έβαλε πρωινό και τον ρώτησε για τα σχέδια της ημέρας. Δεν είχε σχέδια, αλλά κάτι είχε σκεφτεί. Ήταν νωρίς ακόμα, δεν ήταν ώρα για επισκέψεις στη Γιασεμή. Πήγε πάνω και άνοιξε την βαλίτσα του. Το μαγιό του καταχωνιασμένο στον πάτο περίμενε υπομονετικά. Όταν ετοιμάζε την βαλίτσα, για να φύγει, είχε αναρωτηθεί από πάνω της αν θα έπρεπε να το πάρει μαζί του. Το πέταξε μέσα χωρίς δεύτερη σκέψη. Κατά βάθος η λαχτάρα του να κάνει μπάνιο ήταν μεγάλη, αλλά τότε είχε και σοβαρότερα πράγματα να σκεφτεί. Άρα είχε έρθει η στιγμή να το χρησιμοποιήσει; Είχε καλό καιρό και θα ήταν κρίμα να το χάσει. Ήταν νωρίς το πρωί και η θάλασσα θα ήταν πιο παγωμένη από το κανονικό, ίσα ίσα για να ξυπνάει το μυαλό, που έλεγε και ο παππούς του. Άλλωστε το κανονικό στις θάλασσες της Μυτιλήνης ήταν κάτι παραπάνω από το κρύο.

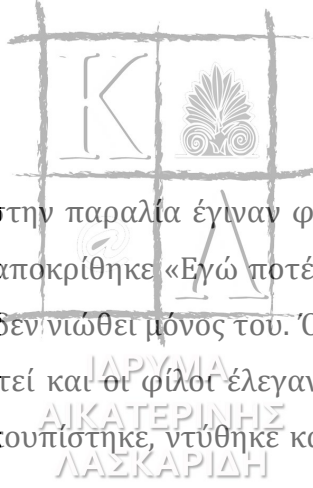
Πήγε στη στάση του λεωφορείου, είχε αποφασίσει ήδη πού θα πάει. Τα Τσόνια ήταν το πρώτο πράγμα που του ήρθε στο μυαλό. Έλπιζε να ήταν έτσι όπως τα είχε αφήσει και να μην τα είχε καταστρέψει κι αυτή η ανθρώπινη μανία. Δεν ήταν μακριά από τον Μόλυβο κι έτσι δεν έκανε πάνω από μισή ώρα να φτάσει. Η διαδρομή ήταν απολαυστική. Η φύση ήταν σε πλήρη αντίθεση. Ο ήλιος έλαμπε και ο ουρανός ήταν πεντακάθαρος σαν μια αυγουστιάτικη μέρα. Αλλά τα δέντρα είχαν δείξει τη γύμνια τους και τα φύλλα ξεκουράζονταν στο χώμα μετά από το παιχνίδι τους με τον άνεμο. Το λεωφορείο τον άφησε πιο μακριά κι έτσι αναγκάστηκε να περπατήσει. Σε ένα χωματόδρομο ήταν μόνος του, ένας άνθρωπος με ένα σακίδιο στο δρόμο. Όταν πια από τον μαντρότοιχο φάνηκε γαλάζιο κράτησε την ανάσα του. Μια κλειστή και έρημη ταβέρνα και η παραλία του! Ήταν σχεδόν ίδια. Λίγες ομπρέλες έσκιαζαν το παρελθόν αλλά τις διέγραψε. Όμορφα βότσαλα έβαφαν την αμμουδιά κόκκινη. Δύο ακόμη άτομα ήταν δίπλα

του αλλά σίγουρα δεν ήταν εκεί, για να κάνουν μπάνιο. Ο ένας, γεράκος με ένα παλιό τριμμένο παντελόνι κοιτούσε απέναντι. Απέναντι, αν σήκωνες το χέρι, θα έπιανες τα παράλια της Μικρασίας. Σε μια σακούλα είχε μικρά και μεγάλα βότσαλα. Όλα ανεξαιρέτως ήταν κόκκινα. Μπορεί και να μάζευε βότσαλα. Ο άλλος ήταν κύριος με γενάκι, μεγάλος σε ηλικία, που καθισμένος ονειρευόταν. Ή έτσι τουλάχιστον έδειχνε. Περπάτησε λίγο ακόμα και άπλωσε τα πράγματά του στην αμμουδιά. Η θάλασσα πράσινη. Ο παππούς του έλεγε ότι αυτό ήταν σημάδι υγείας. Εδώ τον έφερνε για μπάνιο, όταν οι κυράδες δεν ευκαιρούσαν και του έδειχνε μακριά, πιο μακριά από εκεί που η θάλασσα έπαιρνε ένα βαθύ σκούρο μπλε χρώμα. Εκεί έβλεπε γη. Ο παππούς του έλεγε ότι κάποτε ήταν δικιά τους αλλά την έχασαν. Και τα μάτια του γέμιζαν θάλασσα. Και ο Κώστας ήταν σίγουρος ότι θα την έπαιρνε πίσω. Έτσι, μόνο και μόνο για να πετάξει μακριά την πικρία από τα μάτια του παππού.

Και η γη ήταν ακόμα εκεί. Αλλά ο Χρήστος δεν την είχε πάρει πίσω. Πίσω από ένα γέλιο κορόιδεψε την παιδική του αφέλεια και ντράπηκε για τα λόγια του τότε. Του ήρθε η σκέψη ότι οι μεγάλοι γίνονται καμιά φορά θεριά ανήμερα. Τώρα πια ήξερε ότι η γη απέναντί του και η μαγεία είχαν χαθεί. Κάθισε και χάζεψε τον ουρανό. Έβγαλε τα ρούχα του και ετοιμάστηκε για την πρώτη του προσπάθεια να βουτήξει. Γιατί μόνο αν έχεις δοκιμάσει να μπει σε θάλασσα της Μυτιλήνης, μόνο τότε ξέρεις ότι θέλει κότσια και γρηγοράδα. Δεν ήταν και πολύ μεγάλος σε ηλικία, αλλά σίγουρα τα χρόνια θα είχαν βάλει το χεράκι τους, για να μην μπει σε δευτερόλεπτα.

Όπως έκανε τότε η θεία Αλκυόνη. Το είχαν οικογενειακό αστείο να την πηγαίνουν μια ώρα νωρίτερα στη θάλασσα. Μέχρι να μπει θα είχαν φτάσει και οι υπόλοιποι. Εκείνος όμως με παλικάριά βούτηξε το ένα πόδι μέσα και αμέσως το έβγαλε. Ήταν κρύο όσο δεν έπαιρνε. Κοίταξε τους κύκλους του νερού που όλο μεγάλωναν, ώσπου χάνονταν στο απέραντο. Μακάρι να μπορούσε να κάνει το ίδιο. Αλλά ήταν σε μια παραλία, φθινόπωρο, μέσα στην απόλυτη ησυχία. Και ξαφνικά βούτηξε όλο του το σώμα πετάγοντας νερά παντού. Για να σπάσει την ησυχία, για να μην νιώθει μόνος του. Και τα δύο κεφάλια στράφηκαν προς το μέρος του. Και ένα ζευγάρι χέρια τον χειροκρότησαν και δυο χείλη έσπασαν σε ένα χαμόγελο. Δεν ήταν μόνος του. Το σώμα του ήταν μουδιασμένο αλλά δεν ήταν μόνος. Ανταπέδωσε το χαμόγελο και πήγε πιο μακριά με απλωτές.

Και οι δύο άνθρωποι στην παραλία έγιναν φίλοι. «Χρειάζεται παλικάριά» είπε ο ένας και ο άλλος ανταποκρίθηκε «Εγώ ποτέ δεν θα το έκανα αυτό». Δύο απλές κουβέντες και κανείς δεν νιώθει μόνος του. Όταν ο Χρήστος βγήκε από τη θάλασσα ο ήλιος είχε κρυφτεί και οι φίλοι έλεγαν ότι μάλλον δεν θα είχε και τόσο καλό καιρό σήμερα. Σκουπίστηκε, ντύθηκε και έφυγε, για να προλάβει το λεωφορείο των δώδεκα.

Έφτασε στο σπίτι του την ώρα για το μεσημεριανό, αλλά υπήρχε ένα μικρό πρόβλημα. Δεν ήταν κανείς στο σπίτι, ούτε φαγητό ούτε κάποιο σημάδι γυρισμού. Κάτι, ένα σημείωμα δεν υπήρχε πουθενά. Δεν ανησύχησε, αν ήταν άλλος θα το έκανε, αλλά ακριβώς επειδή ήξερε την θεία του, σε ένα μέρος θα μπορούσε να είναι και να τον έχει ξεχάσει. Στην Γιασεμή, πουθενά αλλού. Έφυγε έτσι όπως ήταν και κατηφόρισε. Στο μυαλό του όλα υπήρχαν σαν τα 30 χρόνια να ήταν μια στιγμή. Και στιγμή ήταν και πέρασε. Τις βρήκε στον κήπο καθισμένες να γελάνε. Όταν τον είδανε κρυμμένο τους φώναξε ότι δεν ήταν πολλή ώρα εκεί, γι'αυτό ας μην ανησυχούν. Και κάτι σαν ανακούφιση φάνηκε στα πρόσωπά τους. Το φαγητό που περίμενε σε άλλο φούρνο ήταν πάνω στο τραπέζι σκεπασμένο και ξεχασμένο εδώ και ώρα. Η θεία του σηκώθηκε και τους άφησε μόνους.

Κάθισαν και της είπε πού ήταν όλο το πρωί. Κάνοντας τη θυμωμένη του φώναξε που δεν την πήρε μαζί του. Δεν είχαν κάτι το συγκεκριμένο να συζητήσουν. Και ξαφνικά της ανακοίνωσε πως αύριο θα έφευγε. Του είχε έρθει σαν σκέψη και αφού ήξερε ότι εισιτήρια θα έβρισκε της το είπε. Δεν έδειξε την απέραντη έκπληξή της και τον ρώτησε γιατί. Πήρε την απάντηση «έτσι» και η κουβέντα δε συνεχίστηκε. Τότε εκείνη πήγε κοντά του και του σήκωσε το πηγούνι, για να δει τα μάτια του. Η απάντηση δεν δόθηκε ποτέ, αλλά μια αγκαλιά σφράγισε τη συμφωνία. Κάθισαν μαζί μέχρι το ηλιοβασίλεμα που κίνησαν για το κάστρο. Και εκεί, πίσω από τα ερείπια κρύφτηκε ένα τόσο δα φιλί. Ένα φιλί τόσο ξαφνικό αλλά και ανυπόμονο. Περίμενε πολλά χρόνια. Ένα μυστικό χρόνια θαμμένο. Και ένα «σε αγαπώ» αναπήδησε στην επιφάνεια. Κόκκινο, κατακόκκινο... σαν το φεγγάρι που είχε βγει. Αλλά ποιος του έδινε σημασία;

Το επόμενο πρωί τον βρήκε καθισμένο μέσα στο αεροπλάνο να σκέφτεται. Τελικά είχε έρθει στο νησί, για να βρει πάλι μια μορφή. Μια μορφή χαμένη

εξολοκλήρου στο παρελθόν. Μια μορφή που δεν μπορούσε να βρει τα σημάδια της. Και τώρα μια μορφή γυναίκας ήταν δίπλα του και του κρατούσε σφιχτά το χέρι χαμένη μέσα στις δικές τις σκέψεις. Και μόλις οι σκέψεις τους συναντήθηκαν, κοιτάχτηκαν μέσα στα μάτια..

ΠΑΡΥΜΙΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ